

Οὐκ ἴτι, φίλοι, πάμπολλα λαλήσω μεθ' ὑμῶν... αἰσθάνομαι τοῦ πόνου σας τὸν δικαῖον θυμὸν. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἔγκρατερῆτε κί' ὑπομονὴν Ἰσθίειον ἐπι μακρὸν τρηθῆτε, καὶ ταῦτην οὖν τὴν ἐντολήν, τὴν ἐκ πασῶν μεγίστην, ἐντέλλομαι πρὸς ἕκαστον τοῦ κόμματός μου νῆστιν.

Οὐχ οἱ πολλοὶ ἀκούσασιν τοὺς ἡμετέρους λόγους καὶ δι, ποιήσουσιν ὑμᾶς καὶ ἀποσυκαγῶγους, ἀλλ' ἕως ὑπομείνατε κί' ἐλευθεταί ἡμέρα, καθ' ἣν πολλῶν ὁ διὰ βόλος θῆ πάρη τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἐμὰ κοινήματα διώξουσιν τὸν ἐκύλον, τὸν μακαρίως βόσκοντα εἰς τῆς-Αὐλῆς τὸν σταύλον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε καὶ πάντες μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος ὀπισθῆτε. Ἐγείρεσθε κί' υπάγωμεν εἰς στάδιον τιμῆς, ἐγὼ ἡ ἀμπελος εἰμὶ, τὰ κλήματα ὑμεῖς, ἐξελεξάμην δὲ ὑμᾶς πρὸς ἅγιον σκοπὸν, ἵνα ὑμεῖς υπάγητε καὶ φέρητε καρπὸν.

Ἄν μὴ τις μὲν ἐν ἐμοὶ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ λίμᾳ ἀμέσως ἔξω βάλ्लεται ὡς ἀκρόν τι κλήμα, πρὸς δι ὁ μὲν ἐν ἐμοὶ καρπὸν μεγάλον φέρει καὶ κεφαλὴν ὑψάμενα πρὸς τοὺς ἀστέρας αἰρεί. Ὡς δ' ἡ πατρὶς μ' ἠγάπησε μὲ δόξας καὶ τιμὰς κζῶσι κ μέσση μου φυγῆς ἠγάπησε ὑμᾶς.

Οὐ τρέφω στέλεια ποτὲ οὐδὲ σκοπούς ὑπούλους, οὐκέτι δὲ ὑμᾶς καλῶ τοῦ κόμματός μου δούλους οὐδ' ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐμῷ, ἀλλ' οὗτ' ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς ὁ Τρισκόπης βδελυρῶς τὰ ζῶα του καλεῖ, ὑμᾶς δὲ φίλους εἶρηκα καὶ ἀρωγούς ὀμου, ὅτι κί' ὑμεῖς νηστεύετε πρὸ χρόνων μετ' ἐμοῦ.

Θαρρῆτε καὶ προσεύεσθε καὶ ὄψεσθε τὴν ἰδία. ἔστα δ' ὑμῶν ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Ναζίαν σμύριδα, καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγάπῃ σας τὰ πάνδινα ὀπίστην ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐ τοῦ παρόντος ἔστιν, ὑμεῖς δὲ φίλοι μου ἔστέ, ἂν ἐκτελήτε ὅσα ἐντέλλεται ἡ ἐγκαρτὴ τοῦ Θεοδώρου γλώσσα.

Οἱ λόγοι μὴ ἐχέτωσαν καὶ τέλος καὶ ἀρχήν, ἡ λύπη γὰρ πεπλήρωκεν ἀπάντων τὴν φυγὴν. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἐν λόγῳ φλογερῷ μὲ μνημονεύετε αὐτῶν ἐν δόντι καιρῷ, ταῦτα δ' οὐκ εἶπον ἐξ ἀρχῆς, ὅτ' ἤμην μεθ' ὑμῶν, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα σας μεγάλως ἐκτιμῶν

Καὶ οὖν, τεκνία προσφιλή, ἐναγκαλισσασθέ με... μικρὸν καὶ οὐχ ὀρατέ με, μικρὸν καὶ ὄψασθέ με. Λέγει Λεβίδης ὁ Σαῖν-Ζούστ μὲ πρόσωπον νεκρὸν: «τί ἔστι τοῦτο ἄρα γὰρ ὁ λέγει, τὸ Μικρὸν;» Λέγει δ' ὁ πρωτοκαθέδρος πρὸς τοῦτον κευφῶτα: «πρὶ μικρῶν, ὁ Νικόλη, καὶ ἄλλων μὲ ἐρώτα.»

Εἰ δὲ τὸν πρωτοκαθέδρον τῶνόντι ἀγαπᾷ εἰς τὸν Τρισκόπην φάναζε «τὴν κλῆρα ποῦ τὴν πρῆς;» ὀπόταν δ' ἔλθῃ ἐκλογὴ τῶν νέων βουλευτῶν καὶ τότε παραλήφομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ πάντες πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἐν ὑμῖνοις θὰ υπάγωμεν καὶ λάχανα καὶ εἰσκόουλα καὶ πράσσα δὲν θὰ φάγωμεν.

Ταῦτα εἶπὼν ὁ Θεοδώρης, ἐν τήκοισιν αἱ λύκαι, ἀπάρας δὲ πρὸς οὐρανὸν τοῦ; ὀραθῶντος προσεπέ: «Νῦν διζασόν σου, ὁ πατρί, τὸν ἐνδοξον οἶόν, ἵνα καὶ τὸς δόξασῃ σε, τὰ δόξαντα παιῶν, καὶ γὰρ ἡμῶν τὰ στόματα ἰγένοντο εὐκόλια μὲ τὰς Ναζίαις σμύριδας καὶ μὲ τὰ Διαπόλια.

«Οὐ; διδωκάς μοι ἐν ἐμοὶ μενέτωσαν πιστοὶ... πᾶν τὸ ἐμὸν καὶ σόν, πατρί, τὰ σὰ δ' ἐμὰ ἔστί, πιστὸς ἐν τῇ μερίδι μου μενέτω καὶ ὁ Μίλησις, γενέσθω δὲ καὶ παρ' ἡμῶν τῆς Ἐξουσίας σὺλησις. Τὸ ἔργον ἰτελείωσα, ὁ διδωκάς ἐμοί, κί' ἔλων τὰ μάτιζ ἐγιναν γαρίδα γὰρ ψυμῖς.

Ταῦτα εἶπὼν ὁ Θεοδώρης, περιλυτος καὶ μόνος ἐξῆλθεν εἰς τὸν χειμαρρὸν τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος, εἰς δὲ ἐσιήθη καὶ αὐτὸς κί' οἱ Μῆθηται αὐτοῦ μετὰ φωνῆς σπαρκακτικῆς κί' ἀγγίρου κοπετοῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

Ἄ Ντοκς Ἀγκωνάκης, παιδί χαριτωμένο, μὲ γῶσαι καὶ μὲ κρίσι κί' ἀλήθεια προκομένο, ποῦ ἔχει ἄγλα λόγια καὶ φρόνιμα κί' εὐχάριστα καὶ οὔτε ζιπκασιμένο δὲν φαίνεται ποτέ, τῆς Νομικῆς Διδάκτωρ ἰβῆγχε μὲ τὸ Ἄριστα κί' ἠπόρησαν μαζὶ του καὶ οἱ Καθηγηταί.

Φωκὸλ, γραβάταις διζλεκταῖς, διάφορα καπέλα τοῦ Δίνκολν, Μπένητε καὶ Λαβῆλλ, ποῦ εἶναι μὲ τρέλλα, ρεπουμπλικανῆς ἀντάμικαις, μπασιτούγις, μακινέτις, στολιδία ἔλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπάτις, δακ τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὄρασις, πωλοδνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Καθῶγν, ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρία, κί' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουραϊδόνι.

Ἄ Ρωμηὸς γνωστὸν οὐκ κῶν — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνίθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπῆνω — κί' ἀπὸ τοῦδ' οὐνοραῖσι
μὲ ἐνεδοχῶν ἔσθῃ, — ὀρῶ' ἐπὶ λέθι τρεῖς 'στὸ ἔσθῃ,

μὲ Χημειον, μὲ μὲ μᾶνδρα, — μὲ μετὰ ἄλλοδομή,
καὶ μὲ χῆρα δὲχως ἔλδρα, — ποῦται ἔκδοτα μεμυθῖ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθος» τῆς καλῆς, ὀδῆς τοῦ Πρακτικῆς ναυπηγῆς κολλῆς.